

> הבלוג של shahf11

31 ביולי 2008, 19:56

חיה בסרטון (1)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

גברת צימר והסלבריק'ה.

פורסם ב20 ביולי 2008, 23:48 בכללי

גברת צימר היא איך לומר? מאותגרת קלות במחשבתה. כלומר, אם אצעד לי ברחוב הומה אדם ואראה למשל את א. (שם בדוי) אשר אני רגילה לראות בכל יום רק במכולת הישובית. לא אזהה אותו. ולכן, גם לא אברך אותו לשלום. אפילו לא בניד ראש קטן. א. (שם בדוי) מצידו. יעלב ממני קשות. ולא ידבר איתי לדראון עולמים. שכן ברור לו שהעובדה שאנו נפגשים על בסיס יומיומי בעוון קניית לחם וחלב. אמורה להזכיר לי מי הוא.

ולמה אני מעייפת אתכם בתאור פגישותי ההזויות עם החנווני שלי? על מנת שתבינו שכל השתלשלות העניינים העתידית נובעת מתום לב (שלי) ומבעיה מוחית חמורה הנחקרת על ידי מיטב החוקרים בעולם.

בוקר אחד צלצל הטלפון בביתי. "שלום מדבר רוברט רדפורד (שם בדוי כמובן) " מברך אותי קול גברי, עמוק ושובה לב. אני חוככת בדעתי אם הוא מתקשר אלי בעניין אישי כלשהו, או בענייני גברת צימר.

ובכן... בענייני עסקים - כלומר ברצוני לדבר עם גברת צימר הנכבדה. זו שעליה שמע למרחוק המלצות חמות ומפרגנות. בשלב הזה של שיחתנו אני כה מוחנפת. עד שאני מתכוונת להזמינו על חשבון הבית לחודש בבקתות העץ המפנקות. אך רוברט רדפורד (שם בדוי) מקדים אותי ומבקש להזמין בקתה כאחד האדם.

אני רושמת את פרטיו. ובסיום השיחה מתכוונת לברך אותו לשלום. "את לא מזהה אותי?" שואל אותי רוברט בקול נעלב קלות. "אויש, ח. אתה שוב עובד עלי?" אני נוזפת קשות בקול. וקולי לאט לאט מחריש. כי אני רואה את ח. עומד במפתן הדלת. מה שאומר ששוב עשיתי טעות. טעות חמורה.

ח. שהיה בסיירת מובחרת וסודית (כל כך סודית שאיש לא יודע על קיומה). חוטף ממני את הטלפון. ומלהג עם רוברט משל היו החברים הכי טובים.

"השתגעתי???" הוא נוזף בי. "רוברט רדפורד(שם בדוי) משוחח איתך ואת לא מזהה אותו?" (עכשיו עלי להציל את כבודי הרמוס בדחיסות רבה). "בטח שזיהיתי אותו." אני מסבירה "לא רציתי שהוא יחשוב שאני מתרגשת ממנו. רציתי לשחק אותה קשה להשגה". ח. מסביר לי שהוא לא ממש חיזר אחרי. כך ש"הקשה להשגה" חסר משמעות במקרה הזה.

"ילדים!!!" - אספתי את כל ילדי השכונה. "מחר מגיע אלינו סלבריק'ה. ואנחנו נקבל את פניו בדגלים ובשירת ההמנון". כאשר אני חוזרת עם הדגלונים. אני מגלה שכולם ברחו ממני. כך שמה שנוטר לי הוא לקבל בעצמי את רוברט (שם בדוי).

רוברט מתגלה כבחור נחמד ושרמנטי. מה שגורם לי להתעקש לערוך לו ולזוגתו הבלונדינית המרשימה. סיור מפורט בנפתולי הבקתה. "אתם רואים?" אני מסבירה להם "זה ברז מפה יוצאים מים". מעל לראשי מחליף רוברט סלבריק'ה מבטים עם בלונדה מושלמת. "טוב" אני סופקת כפיים בחיוך (רחב מידי, החיוך). "אם תצטרכו משהו ולו הקטן ביותר אנחנו כאן."

עשר דקות חלפו וסלבריקה לא התקשר. ולא שלח SMS (אם תרצו - אַזְכֵּךְ טַלְטוּ | טַלְטוּט טַלְטוּט)

"אולי קרה לו משהו?" אני שואלת את ח. בתוגה. "שאלך לבדוק?". ח. עוצר אותי באיבי. ולמען האמת כולא אותי באמבטיה שמא אעשה שטויות לא הכרחיות.

באותו יום אני אופה עוגות ריחניות (ואני בכלל לא יודעת לאפות). נוקשת קלות בדלת של סלבריק'ה. "מממ...מר וגברת צימר שמחים לכבד אתכם בעוגת הבית" אני מצהירה ודוחפת רגל מידה 37 ביני ובין הדלת. סלבריק'ה מודה לי בעייפות. ורומז לי שבלונדה מושלמת ישנה. ושהמשלוחים ההזויים שאני שולחת להם מיותרים. אני מנסה לנהל שיחה. שולפת את מצלמת הפולואריד ומצלמת אותו. (מה לעשות מצלמת פולואריד נשמעת לי יותר אקזוטית ממצלמה דיגיטלית). פתאום אני שמה לב שסלבריק'ה בתחתונים. עיניו טרוטות ומחוברות זו לזו בקשר בל ימחה. אני סוגרת חרישית את הדלת. והולכת על בהונותי. (שלא להפריע לאורחיי כמובן).

בהמשך ח. מזמין אותי לטיול קצר. וחוטף אותי בדרך לתל-אביב. מספיק שטויות הספקתי בשעתיים. סלבריק'ה שוב לא מצלצל....

כאשר סלבריק'ה עוזב עם הבלונדה המושלמת. אני עדיין במצב חטוף על ידי ח. ולכן הוא משאיר לי פתק קטן על השולחן.

"גברת צימר היקרה,
אין מילים בפינו לתאר את הארוח המושלם והמושקע שחווינו.
ואת השקט והשלווה שהיו מנת חלקנו.
חן חן על עוגות הבית המופלאות שכמותן לא טעמנו בטובי בתי הקפה בתל-אביב.
נחזור ונמליץ.
ובפעם הבאה נשמח אם תאפשרו לנו להכיר אתכם יותר.
רוברט ובלונדה מושלמת".

"אתה רואה?" אני נובחת על ח. בשעה שהוא מסיר את הפלסטר מפי. "ושמישהו ינסה לעצור אותי בפעם הבאה..."

<< לרשומה הקודמת [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(1\)](#)